

Krise viser sig på mange forskellige måder. Det er jo ikke sådan, at et barn brister i gråd med det samme. Nogle børn viser det senere hen gennem en uhensigtsmæssig adfærd, som det også er rart for en lærer at kunne tage hånd om. Derfor er det godt med de beredskabsplaner, hvor der jo er 72 pct. af de danske folkeskoler, der har en sådan beredskabsplan, mens 22 pct. bruger dagtilbuddene.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg er fuldstændig enig i, at det er godt med beredskabsplaner. Socialdemokratiet dokumenterer jo næsten selv i beslutningsforslaget her, netop med de tal, som fru Jette Bergeholz Baustrup nævnte, at det går ganske godt: 72 pct. at landets skoler har ifølge Kræftens Bekæmpelse allerede af egen drift lavet omsorgsplaner, og det viser jo, at det går ganske godt med at få dem etableret. Det er jeg tryk ved.

I øvrigt tror jeg også, at selv om man ikke nødvendigvis har en beredskabsplan eller har talt om, hvordan man skal tackle de her situationer, så er det et dygtigt personale, vi har, som er opmærksomme på, hvis et barn er i klemme.

Ud over det synes jeg også, der er nogle andre sikkerhedsnet. Hvis man ikke som pædagog eller skolelærer får taget hånd om det, så er der mulighed for, at familien selv kan søge hjælp hos kommunen til at få den nødvendige omsorg til, at man kan komme over krisen.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Både den nuværende regering og den tidligere SR-regering havde langsigtede planer for folkesundheden, og trods lighederne er der visse forskelle i strategierne. I den tidligere SR-regering indgik det, som vi i dag diskuterer omkring beredskabsplaner og sorggrupper, som en del af SR-regeringens strategi for en ordentlig folkesundhed, i det her tilfælde jo psykisk sundhed.

Det indgår ikke i den nuværende regerings strategi, den, der hedder »Sund hele livet«, og jeg vil blot spørge, hvorfor man specifikt har taget det ud, når jeg nu kan se, at den nuværende regering på ganske mange andre punkter er enig med den tidligere regering i de punkter, der skal til, de indsætter, der generelt skal til i forhold til folkesundheden. Her har man altså specifikt valgt at pille noget ud. Det må have en årsag.

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Den årsag kender jeg ikke. Jeg bliver spørgeren svar skyldig og må bede spørgeren stille et spørgsmål til indenrigs- og sundhedsministeren.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Så vil jeg godt tage fat et andet sted, fordi ministeren i sin besvarelse lægger meget vægt på familien og det netværk, som i mange tilfælde kan gå ind og hjælpe et barn i sorg og i krise. Nu er det her beslutningsforslag jo ikke fremsat for, at nogen skal påtvinges et tilbud, men ud fra den filosofi, at der faktisk er familier, hvor det at miste en af forældrene påvirker hele familien så voldsomt, at der ikke er mulighed for at tage vare på det enkelte barn.

Børn kan jo også have brug for at tale med ligesindede. Børn har nogle følelser og en loyalitet over for den tilbageværende forælder, som kan gøre, at de ikke føler, at det er her, de lige kan komme med deres sorg.

Kan ministeren ikke godt se noget fornuftigt i, at et barn får lov til at være sammen med ligesindede, får lov til at føle, at det ikke er unormalt, at man er ked af det, endda rigtig ked af det, sådan at de kan komme der med andre børn og tale om de følelser, der er på spil? Jeg tror, det er rigtig vigtigt, at vi ikke skyder dem ud i et unormalt syn på sig selv, hvor de skal gå og passe på ikke at gøre den tilbageværende mor eller far ked af det.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det er jeg selvfølgelig fuldstændig enig i, og jeg er også enig i, at Socialdemokratiet med det her beslutningsforslag ikke ønsker at påtvinge nogen noget. Men jeg synes, at vi har en tendens til, når vi lovgiver at gøre det obligatorisk på forskellige områder, at mekanismerne så også bliver sådan, at det frontpersonale, der har med børnene at gøre, eller de sagsbehandlere, der sidder i kommunerne, synes, at det her tilbud skal man give, måske også til nogle, der ikke nødvendigvis har behov for det, for nu er det der, og nu har man opbygget et beredskab.

Der synes jeg, at vi fratager familierne et ansvar, som jeg synes er meget, meget nødvendigt at man er sig bevidst, og at man også tør tage den svære og ubehagelige samtale, at man så at sige tvinger sig selv til at gøre det, fordi det er en god sorgbehandling.